

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: J. Š., narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. 3832/DS/2016,
JID: 126844/2016/KUUK/MŠ,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2016, č. j. 3832/DS/2016, JID: 126844/2016/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín, odboru správních činností a obecní živnostenský úřad, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(dále jen „magistrát“) ze dne 27. 5. 2016, sp. zn. MDC/53259/2016. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) uložil žalobci pokutu 1 500 Kč za správní delikt podle § 125f odst. 1 téhož zákona spočívající v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Konkrétní skutek byl popsán tak, že neznámý řidič dne 11. 8. 2015 v 11:30 hodin v Děčíně, na ulici Vilsnická před domem č. p. 71, v rozporu s § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu zastavil a stál u kraje vozovky vlevo v protisměru své jízdy. Magistrát současně podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) uložil žalobci povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud zrušil také uvedené rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce měl předně za to, že byl naplněn liberační důvod podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť učinil zadost své povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, pokud své vozidlo pronajal svému zmocněnci, aby dále dával vozidlo do podnájmu třetím osobám, přičemž zmocněnec se v nájemní smlouvě zavázal, že zajistí, aby osoby, kterým dá vozidlo do podnájmu, při jeho užívání neporušovaly povinnosti vyplývající z uvedeného zákona.
3. Žalobce namítal, že skutek, který je mu kladen za vinu, nevykazoval znaky přestupku, resp. že se nejednalo o neoprávněné zastavení a stání. Žalobce již v řízení před magistrátem tvrdil, že pan A. A. sice zastavil u kraje vozovky, ale stál ve směru své jízdy, neboť v daný den byla ulice Vilsnická označena přenosnou dopravní značkou jako jednosměrná. Magistrát si v reakci na toto jeho sdělení vyžádal vyjádření Policie České republiky, zda zasahující policisté kontrolovali dopravní značení, a vyjádření příslušného silničního úřadu, zda rozhodl o žalobcem tvrzené přechodné úpravě. Magistrát konstatoval obsah daných vyjádření, neuvedl však, co z těchto vyjádření dovodil. Bylo tedy dle žalobce zjevné, že mu neuvěřil, není však již z jeho odůvodnění zřejmé, jakým způsobem jednotlivé podklady rozhodnutí hodnotil, v čemž žalobce spatřoval nepřezkoumatelnost rozhodnutí magistrátu pro nedostatek důvodů. V této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 464/99 a sp. zn. I. ÚS 741/06. Dále uvedl, že předmětné vyjádření Policie České republiky je nepoužitelným důkazem, neboť je jím fakticky obcházen institut svědecké výpovědi, a zmínil rovněž zákaz použití úředního záznamu jako důkazu, k čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2016-39 (poznámka soudu – žalobce měl na mysli zřejmě rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39). K vyjádření silničního úřadu žalobce upozornil na to, že má vypovídací hodnotu toliko z hlediska toho, co má být, neboť silniční úřad rozhoduje o umístění přechodné úpravy, není a nemůže však být směrodatné co do otázky, zda na určitém místě a v určitém čase přechodná úprava byla či nebyla. Pokud pak magistrát z vyjádření silničního úřadu dovodil, že na daném místě tvrzené dopravní značení nebylo, dopustil se tím deformace důkazu, neboť faktický stav na daném místě nebylo možné z tohoto vyjádření zjistit. Žalobce poukázal též na závěry Ústavního soudu vyslovené v nálezu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05. Dále uvedl, že pan A. A. mu Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

poskytl fotografii, kterou pořídil téhož dne u domu č. p. „X“ v ulici Vilsnická v Děčíně, kterou navrhuje provést jako důkaz.

4. Dále namítal, že rozhodnutí magistrátu je nezákonné a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť magistrát se vůbec nezabýval tím, zda byl naplněn materiální znak projednávaného skutku, který je nutné v každém řízení o správním deliktu zjistit, neboť jinak projednávaný skutek nevykazuje znaky přestupku, a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2015, č. j. 7 As 18/2004-48 a č. j. 5 As 104/2008-45.
5. Žalobce dále brojil proti nesdělení údajů o oprávněné osobě. Namítal, že ač jeho zmocněnec v odvolání požádal o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, žalovaný v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu jeho žádosti nevyhověl, když nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí, kde až ex post odkázal na sdělení, které měl zaslat v jiném případě zmocněnci žalobce (tedy jakousi předběžnou a paušální odpověď). Ani v případě, že by žalovaný zmocněnce žalobce dříve vyrozuměl sdělením, že informace o oprávněných úředních osobách může zjistit na webových stránkách žalovaného, nejednalo by se o řádné vyřízení dané žádosti, neboť zákon neumožňuje vyřízení odkazem na zveřejněnou informaci. Žalobce legitimně očekával, že mu budou informace o oprávněných úředních osobách poskytnuty, a proto vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání, neboť nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda nejsou podjaté. Žalobce shrnul, že byl v důsledku neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, a napadené rozhodnutí tak pro něj bylo tzv. překvapivým rozhodnutím, jak je definoval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009.
6. Závěrem namítl, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je v rozporu s Ústavou České republiky, ústavními principy a základními právy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Dále uvedl, že magistrátu se nepodařilo kontaktovat údajného řidiče pana A. A. a zahájit s ním řízení o přestupku, a proto magistrát přestupek neznámého řidiče v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, (dále jen „zákon o přestupcích“) odložil. Magistrát poté v souladu s § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu zahájil úkony související s projednáním správního deliktu provozovatele vozidla. Konstatoval, že žalobce v průběhu správního řízení nepředložil žádnou podnájemní smlouvu, a proto jeho tvrzení, že splnil podmínku uvedenou v § 125e odst. 1 téhož zákona, nijak nedokázal. Poukázal na to, že ze správního spisu je patrné, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v obousměrné ulici při levé krajnici vozovky, přičemž před jeho vozidlem stojí osobní vozidlo zaparkované ve směru jízdy při pravé krajnici vozovky, tedy čelem proti vozidlu žalobce, z čehož je zřejmé, že silnice v době spáchání přestupku byla obousměrná. Zdůraznil, že tvrzení žalobce, že byla ulice v době spáchání přestupku jednosměrná a byla osazena přenosnou dopravní značkou, byla dále vyvrácena oznámením Policie České republiky i vyjádřením silničního úřadu. Konstatoval, že z § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu jednoznačně plyne, kde a jak řidič smí zastavit a stát na pozemní komunikaci. Žalovaný trval na tom, že byl naplněn materiální znak přestupku. K námitce nesdělení údajů o oprávněných úředních osobách žalovaný uvedl, že jde o snahu žalobce získat tyto informace z důvodu následných obstrukcí, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v blanketním odvolání již žalobce zvažoval možnost namítat podjatost úřední osoby. Dodal, že žalovaný nemůže zástupci provozovatele vozidla sdělit, který úředník bude v určité věci rozhodovat, neboť jednotlivé spisy jsou úředníkům přidělovány systémem až po jejich doručení k odvolání. Žalovaný se odmítl vyjádřit k namítané protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, protože je povinen při výkonu svých pravomocí respektovat zákon.

Ústní jednání soudu

8. K jednání soudu konanému dne 17. 4. 2019 se právní zástupce žalobce bez omluvy nedostavil, ačkoli k němu byl řádně a včas ve smyslu § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) předvolán.
9. Při jednání soudu konaném dne 17. 4. 2019 právní zástupce žalovaného navrhl, aby soud žalobu zamítl. V reakci na provedené dokazování právní zástupce žalovaného uvedl, že i kdyby se připustil fakt, že dopravní značka označující jednosměrný provoz v předmětný čas byla umístěna tak, jak je zachycena na fotografii č. l. 15 soudního spisu, tak v důsledku bezprostředně navazující křižovatky, již neplatila pro další úsek pozemní komunikace, včetně místa, kde mělo dojít k rozporovanému deliktárnímu jednání.
10. Soud při jednání v souladu s § 52 s. ř. s. provedl dokazování kopií fotografie předložené žalobcem, založené na č. l. 15 soudního spisu. Z této fotografie, která je datována dnem 11. 8. 2015, plyne, že na vozovce u domu č. p. „X“ v ulici Vilsnická v Děčíně je umístěna přechodná svislá dopravní značka značící jednosměrný provoz. Dále soud z vlastní iniciativy provedl dokazování výtiskem mapy z webové stránky www.mapy.cz, která zachycuje úsek ulice Vilsnická v Děčíně mezi domy č. p. „X“ a č. p. „X“. Z této mapy soud zjistil, že v dané části vozovky o délce cca 150 m se nachází křižovatka ulic Vilsnická a Kalištní.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí magistrátu pro nedostatek důvodů. Soud předně zdůrazňuje, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (zásada jednotnosti), a proto je nutno stejně pohlížet i na rozhodnutí magistrátu a rozhodnutí žalovaného. Z této zásady dále plyne, že Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odvolací orgán může v odvolacím řízení odstranit nedostatky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že magistrát výslovně neuvedl, co vyvodil z vyjádření Policie České republiky a sdělení silničního úřadu, nicméně tento nedostatek zcela napravil žalovaný, který ve svém rozhodnutí uvedl, že námitka žalobce o tom, že se řidič vozidla nechoval protiprávně, byla vyvrácena sdělením orgánu policie a příslušného dopravního úřadu. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se vůbec nezabýval tím, zda byl naplněn materiální znak projednávaného skutku, který musí přitom být zjištěn v každém řízení o správním deliktu. K tomu soud uvádí, že oba správní orgány měly za prokázané, že žalobce porušil povinnosti provozovatele vozidla stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť jeho motorové vozidlo stálo v rozporu s tím, jak je stanoveno v § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Oba správní orgány dospěly ke shodnému závěru, že v případě žalobce byly naplněny formální i materiální znaky správního deliktu provozovatele dle § 125f předmětného zákona. Soud dále poukazuje na to, že žalovaný na straně 5 svého rozhodnutí shrnul, že vozidlo žalobce stálo v místě, kde je to zakázáno (tedy u kraje vozovky vlevo v protisměru své jízdy), přičemž toto porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazující znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu nemá za následek dopravní nehodu. Žalovaný poté uzavřel, že nelze než konstatovat, že v dané věci byly splněny všechny tři podmínky pro projednání správního deliktu provozovatele vozidla, tj. včetně toho, že porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu. Soud tedy konstatuje, že rozhodnutí správních orgánů vydaná v této věci jsou přezkoumatelná, a námitku nepřezkoumatelnosti vznesenou žalobcem proto vyhodnotil jako nedůvodnou.

14. Za nedůvodnou považuje soud i námitku žalobce spočívající v tom, že byl v jeho případě naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, který spatřoval v tom, že vozidlo pronajal a nájemce a případní podnájemci byli dle smlouvy o pronájmu povinni dodržovat povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu. Soud zdůrazňuje, že správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu je založen na objektivní odpovědnosti, tudíž za dodržení povinností při provozu motorového vozidla odpovídá pouze jeho provozovatel. Pojem „provozovatel vozidla“ pak vymezuje § 2 písm. b) zákona o silničním provozu tak, že provozovatelem je *vlastník nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu*. Definici provozovatele vozidla dále obsahuje zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v § 2 odst. 15, podle kterého je *provozovatelem silničního vozidla osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba*. Z citovaných ustanovení je tak zcela jasně patrné, že definice pojmu provozovatel vozidla je založena na veřejnoprávním evidenčním principu – zápisu v registru vozidel, nikoliv na soukromoprávním vztahu. Z uvedeného plyne, že skutečnost, že žalobce měl smluvně zajištěno, že řidiči budou dodržovat povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu, nepředstavuje liberační důvod, pro který by se žalobce mohl zprostit své odpovědnosti jako provozovatel vozidla. Pro posouzení jeho odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla je tudíž zcela Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

irelevantní, že uzavřel nájemní smlouvu k vozidlu, jehož byl dle registru vozidel vlastníkem, neboť pro určení provozovatele vozidla má zápis do registru konstitutivní charakter. Správní orgány proto postupovaly zcela v souladu se zákonem o silničním provozu, jestliže za správní delikt potrestaly osobu, jež byla ke dni jeho spáchání vedena v registru jako provozovatel, tj. žalobce. To platí tím spíše, že se žalobce v průběhu správního řízení vůbec nezmiňoval o tom, že by uzavřel jakoukoli smlouvu týkající se předmětného vozidla, a ani tuto skutečnost nijak nedokládal. Případné nároky plynoucí žalobci z nájemní smlouvy mají ryze soukromoprávní povahu a žalobce je případně může řešit v občanskoprávním soudním řízení.

15. Dále se soud zabýval námitkou, že se nejednalo o neoprávněné zastavení a stání, neboť v daný den byla ulice Vilsnická označena přenosnou dopravní značkou jako jednosměrná. Předně soud k této námitce uvádí, že toto své tvrzení žalobce v řízení před správními orgány nijak nedokládal. Přesto si magistrát v reakci na toto tvrzení vyžádal vyjádření Policie České republiky a příslušného silničního úřadu k úpravě značení provozu dané komunikace dne 11. 8. 2015. Policie v doplnění oznámení ze dne 2. 5. 2016 konstatovala, že v předmětné době nebyla v ulici Vilsnická umístěna žádná dopravní značka, která by určovala jednosměrný provoz. Magistrát jako silniční úřad ve svém vyjádření ze dne 2. 5. 2016 uvedl, že v ulici Vilsnická nebylo v rozhodné době přenosné dopravní značení o jednosměrném provozu stanoveno. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že z vyjádření Policie České republiky nelze vycházet, neboť se jedná o doplnění oznámení o spáchání přestupku. Stále se tedy jedná o úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek. Takový úřední záznam nemůže být dle judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, publ. pod č. 1856/2009 Sb., www.nssoud.cz) použit jako důkazní prostředek. Jiná situace ovšem panuje v případě vyjádření silničního úřadu, které vyloučilo přechodnou úpravu silničního provozu v ulici Vilsnická, neboť z tohoto vyjádření lze vycházet. Soud se tedy shoduje se správními orgány v tom, že fotografiemi, které jsou součástí správního spisu, ve spojení s vyjádřením silničního úřadu bylo ve správním řízení vyvráceno tvrzení žalobce, které ve správním řízení navíc nijak nedokládal, o dočasné úpravě silničního provozu na dané komunikaci. Tento skutkový stav zjištěný správními orgány dle soudu není schopna nijak zpochybnit ani kopie fotografie založené na č. l. 15 soudního spisu, kterou měl dle tvrzení žalobce pořídit pan A. A. dne 11. 8. 2015. Předložená kopie dotčené fotografie, kterou žalobce doložil teprve v soudním řízení, totiž dokládá pouze to, že přechodná (proměnná) svislá dopravní značka značící jednosměrný provoz upravovala dopravu u domu č. p. „X“ nacházejícího se v ulici Vilsnická v Děčíně. Nicméně platnost této přechodné svislé dopravní značky by končila dle § 6 odst. 3 věty první před středníkem vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2015 nejpozději na vzdálenější hranici nejbližší křižovatky. Přitom v úseku mezi domem č. p. „X“, kde měla být dle tvrzení žalobce předmětná fotografie pořízena, a domem č. p. „X“, u něhož stálo v předmětnou dobu vozidlo žalobce (a shodou okolností je rovněž v tomto domě žalobce hlášen k trvalému pobytu), se nachází křižovatka ulic Vilsnická a Kališní. Z uvedeného vyplývá, že platnost dané proměnné dopravní značky, která měla být umístěna u domu č. p. „X“ směrem k domu č. p. „X“, by končila nejpozději na vzdálenější hranici křižovatky výše uvedených ulic, a proto by nemohla usměrňovat provoz v části ulice Vilsnická u domu č. p. „X“. Soud tedy shrnuje, že kopie fotografie založená na č. l. 15 soudního spisu není schopna zvrátit skutkový stav zjištěný správními orgány.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. Žalobce dále spatřoval nezákonnost rozhodnutí žalovaného v tom, že nebyl před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí informován o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, aby mohl případně podat námitku podjatosti této osoby. Podle § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
17. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení, a to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ veřejné správy a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pakliže o to požádá. Žalobci je proto možné přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle § 15 odst. 4 správního řádu se přitom žalovaný nemohl zprostit ani postupem, že zástupci žalobce již v minulosti pro všechny budoucí případy zaslal odkaz na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. Má proto pravdu žalobce, že odkaz na seznam osob, neučiněný navíc v konkrétním případě, ale pro neurčitý počet řízení v budoucnu, je z hlediska procesních požadavků na povinnosti správního orgánu nedostačující. I v případě, že by však žalovaný uvedený postup aplikoval v každém jednotlivém řízení, by takovouto informaci nebylo možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v této individuální věci. Nicméně ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv, a to ani jeho práva na obhajobu. Argumentaci, že nechtěl doplnit odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pokud by se totiž jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podané doplnění odvolání by bylo ze strany žalovaného „ztraceno“ či „zamlčeno“, měl by nepochybně k dispozici hned několik procesních prostředků, jimiž by své tvrzení o podání doplnění mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení, či jejich postup v rozporu se správním řízením, nebo dokonce způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost.
18. Obdobný názor přitom sdílí i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48, dostupném na www.nssoud.cz, při vypořádání námítky neuvedení oprávněných úředních osob odmítl názor stěžovatele, že by „*pochybení žalovaného v této věci představovalo pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Souhlasit přitom nelze ani s argumentací, podle níž stěžovatel vůbec netušil a doposud ani netuší, která z oprávněných úředních osob v jeho věci rozhodovala. (...) Domníval-li se stěžovatel, že některá z oprávněných úředních osob, jejíž jméno mu bylo z rozhodnutí ve věci známo, mohla být podjata, měl možnost již v žalobě namítnout konkrétní*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důvody, pro které podjatost této osoby spatřoval. Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku spočívající v překvapivosti rozhodnutí, když se ztotožnil s názorem, že: „*překvapivost rozhodnutí je nutno vztahovat zejména ke zjištěnému skutkovému stavu, provedenímu dokazování, právní úpravě a ustálené judikatuře a praxi, nikoliv k situaci, že žalobce údajně čekal na sdělení o oprávněných úředních osobách po podání blanketního odvolání a namísto toho obdržel napadené rozhodnutí. To, že žalobce byl napadeným rozhodnutím překvapen, nikoli však jeho obsahem, ale tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno, nesignaluje, že se jedná o překvapivé rozhodnutí ve smyslu uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu*“. S touto argumentací se soud plně ztotožnil. Shora uvedená námitka žalobce je tudíž nedůvodná.

19. Soud dále uvádí, že rozhodnutí magistrátu není nezákonné z toho důvodu, že se nezabýval tím, zda byl naplněn materiální znak správního deliktu. Soud zdůrazňuje, že obecně platí, že při naplnění formálních znaků jednání, jež je zákonem označeno za správní delikt (či přestupek), jsou v běžně se vyskytujících případech naplněny i znaky materiální, neboť již naplněním daných formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. Aby tomu tak nebylo, musely by v daném případě existovat významné okolnosti či zvláštnosti případu, které takový závěr vylučují (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-25, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). V projednávaném případě však podle názoru soudu žádné významné okolnosti či zvláštnosti případu, které by vylučovaly závěr o naplnění materiálních znaků daného správního deliktu, neexistovaly a žalobce je ani netvrdí. Podle přesvědčení soudu tedy porušení povinnosti provozovatele vozidla spočívající v tom, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byla dodržována pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že vozidlo žalobce zastavilo a stálo v rozporu s § 25 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu u kraje vozovky vlevo v protisměru své jízdy, je bez přistoupení dalších okolností natolik významné, že samo o sobě porušuje společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu a na bezpečnosti tohoto provozu. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
20. Nedůvodná je též námitka protiústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Touto otázkou se zabýval Ústavní soud, který je jako jediný nadán pravomocí rozhodnout o zrušení zákona či jeho jednotlivého ustanovení, je-li v rozporu s ústavním pořádkem (srov. čl. 87 Ústavy České republiky). Ústavní soud přitom v nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, neshledal nesoulad § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125f odst. 1 téhož zákona s ústavním pořádkem.
21. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl dokazování nájemní smlouvou, kterou žalobce hodlal předložit při soudním jednání. Předně je třeba uvést, že žalobce žádnou nájemní smlouvu nepředložil, a soud tedy ani nemohl blíže nespecifikovanou nájemní smlouvou provést jako důkaz. Nicméně z obsahu žaloby je zjevné, že žalobce důkaz nájemní smlouvou navrhoval z toho důvodu, že měla dokládat, že v jeho případě byl naplněn liberační důvod dle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Jak soud osvětlil v odstavci 14 tohoto rozsudku, na který v podrobnostech odkazuje, skutečnost, že žalobce případně uzavřel nájemní smlouvu se svým zmocněncem (popř. tento zmocněnec by uzavíral podnájemní smlouvy s jeho podnájemci), není z hlediska liberace ve smyslu § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu nijak významná, a proto by postrádalo jakýkoli smysl provádět dokazování listinou, jejíž obsah není pro projednávanou věc jakkoli relevantní.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

22. Žalobu soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice byl zastoupen zástupcem z řad advokátů, náhradu nákladů soudního řízení nepožadoval. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. dubna 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.